

VÅRDTRÄDET

EN TIDNING FRÅN KAMRATFÖRBUNDET S:T SIGFRIDS FOLKHÖGSKOLA

nr 2/2012

Olle fyrtio år på Kronoberg

När Olle till sommaren lämnar över uppgiften som rektor till nya krafter har han varit på Kronobergs folkhögskola i 40 år. Först 16 år som lärare, de senaste 24 åren som rektor. Ändå har han svårt att tända upptagetlampan utanför rummet när vi träffas för att prata om hans tid vid Kronoberg.

– Dörren står öppen för det mesta. Att vara tillgänglig för möten och samtal är viktigt men ibland måste man visa att man är upptagen, säger Olle och lyckas till slut få den röda lampan att lysa utanför arbetsrummet.

Jag träffar Olle, eller Olof Lindquist som han heter i högtidligare sammanhang, för att prata om hans tid vid folkhögskolan men det blir ett samtal där associationerna gång på gång för oss långt utanför huvudspåret. Så blir världen och samtalet stort och öppet, precis som det ska vara på en folkhögskola.

– Jag kom till skolan 1972. Jag gick på lärarhögskolan, jag skulle göra praktik och blev placerad här. Sedan blev jag bara kvar, säger Olle.

Det kan låta så där när man pratar med Olle. Som om saker bara hänt, som om det bara blev så. När han som 25-åring kom till skolan var det med en Fil mag i bagaget kompletterat med ett år på lärarhögskola. Undervisat har han gjort ibland annat svenska, engelska och teater.

– Då fanns arbetslöshet inte i vokabulären. Det var som en autostrada in i arbetslivet. Idag har vi en ungdomsarbetslöshet som knäcker självkänslan och självförtroendet. Det kommer vi att få betala en gång.

I år firar skolan 70-årsjubileum. Mer än hälften av skolans liv har Olle varit med. Ska man vara noga kom han till Kronoberg första gången 1962 för att äta julbord. Olles pappa, David Lindquist var biskop i Växjö 1962 till 1970 och ordförande i skolans styrelse. Men just då, vid julbordet, anade 15-åringen knappast hur många gånger han skulle komma att äta i skolans matsal.

Då som nu är Svenska kyrkan huvudman för skolan och det tycker Olle ska märkas.

– Det är kyrkans skola men skolan ska vara öppen för alla. Den ska vara en mötesplats för människor, människor som tycker olika.

Att kyrkan är huvudman märks på att det finns skolpräst och skoldiakon, att alla elever läser livsåskådning och, kanske främst, genom att kapellet används flitigt vid avslutningar och högtider. Skolavslutningar i kyrkan har debatterats flitigt under senare år men Olle ser inga problem med att samlas i kapellet.

– Avslutningarna är ju inga gudstjänster. Man kan inte tvinga in någon i ett kyrkorum men tror man att man förtrycker muslimer genom att de går in i ett heligt rum är det något man inte förstått.

S:T SIGFRIDS
FOLKHÖGSKOLA

Senaste nytt om kamratförbundet
på vår hemsida:

www.sigfrid.se/kamratforbundet

Fyrtio år på en skola är en lång tid och gång på gång halkar vi in på historien och hur världen och skolan förändrats under de sjuttio år skolan har funnits. Skolan startade 1942, mitt under kriget. Tidigt kom de första utländska studenterna till skolan. De första var flyktingar från Danmark och sedan dess har en konfliktfylld värld avspeglats i skolans liv. För trots att skolan ligger idylliskt vid Kronobergs Kungsgård är skolan inte isolerad och Olles fyrtio år på Kronoberg är också fyrtio år i en värld av kriser och förändring. Listan på konflikter är förskräckande lång. Chile, Tjeckoslovakien, Polen, Uganda, Irak, Afghanistan och Somalia är några av de länder där konflikter fått människor att lämna sin hemtrakt och en del av dessa har sökt sig till Kronoberg.

Fyrtio år, en halv mansålder, är en ansevärd tid. Moden och samhällsklimat har skiftat. När Olle kom till skolan i början av 1970-talet var samhällsdebatten kanske särskilt stark.

Debatten och skolan färgades av ett stort internationellt engagemang. Vietnamkriget pågick och 1973 störtades Allendes regering vid militärkuppen i Chile. Allt färgade av sig på skolan där samhällsengagemanget var starkt och en gryende miljörelse gjorde sin röst hörd.

– Det var ett miljöengagemang med övertoner. Jag tror att man ska vara lite varsam och inte skuldbelägga. Stefan (Edman) gav alltid hopp. Det tror jag är viktigt.

Med åren har samhällsdebatten förskjutits, liksom inriktningen hos skolans elever.

– Eleverna som är födda i slutet av 1980-talet och under 90-talet är mycket mer individualistiska. Samhällsintresset har sjunkit undan. "Hur ska jag klara mig" är den fråga de ställer. Det blir alltmer fokus på studieresultaten och om det bara blir det som står i centrum förlorar skolan sin själ.

Jobbet som rektor beskriver Olle som spretigt.

– Att vara rektor är att vara tiokämpare. Rektor ska ha hand om personal, ekonomi och fastigheter. Och så ska man vara pedagogisk ledare. Det är roligt med alla elevmöten och jag har försökt prioritera människor först – papper sen, men det är inte alltid det lyckats.

Att efter femton år som lärare byta roll till rektor är ingen självklar sak.

– Jag hade ingen uppfattning om vad det innebar att vara rektor. Det enda jag var bra på var att vara lärare och att jag var utåtriktad. Jag fick växa in i rollen. Generations-kamraterna var solidariska och oerhört bra när jag bytte roll. Det är jag tacksam för och det hedrar dem verkligen.

Bland alla rektors uppgifter tycker Olle att elevmötena är roligast och en av jobbets belöningar är att se få elever hitta mening och riktning i sitt liv under sin tid vid skolan. Ett av alla elevmöten har väl ändå varit viktigast. 1974 träffade han Katarina som han snart gifte sig med.

– Hon gick på skolan men jag hade henne aldrig som elev. Vid sidan om elevmötena har Olle uppskattat arbetet med skolans teatergrupper. Att han trivs på scen

har säkert också alla som haft förmånen att höra honom hålla tal förstått.

Vad ska han då ta sig för när skolan inte längre kallar?

– I början tror jag att jag ska njuta av friheten att kunna göra vad jag vill. Sedan har jag alla mina intressen. Jag har föreningslivet, fem barnbarn och två kåkar som ska skötas.

Att skolan ska klara

sig trots att han själv slutar och att det samtidigt har varit ett stort generationsskifte bland lärarna är han övertygad om.

– Det finns en stor grupp 40-45-åringar som bär skolan. De är stabila och solidariska med skolan och det är tryggt att Jonas (Fager) är kvar. Det är viktigt när det kommer en rektor utifrån.

För oss från Kamratförbundet återstår väl bara att säga hej och tack och lycka till. Vi ses väl igen. Vid våra träffar behöver vi alltid någon som håller tal. Det är bara att börja fundera Olle!

Text och bild: Tore Sjökvist